

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 110/2026-9

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti postupu Mestského súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 4T/57/2025 a proti postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 2Tos/1/2026 a jeho uzneseniu z 15. januára 2026 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 2. februára 2026 bez zastúpenia advokátom domáha vyslovenia porušenia základných práv na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv na osobnú slobodu, urýchlené rozhodnutie o zákonnosti pozbavenia slobody a prepustenie na slobodu podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupmi mestského a krajského súdu pri rozhodovaní o jeho žiadosti o prepustenie z väzby a rozhodnutím krajského súdu o sťažnosti prokurátora proti uzneseniu mestského súdu označeným v záhlaví tohto rozhodnutia. Uznesenie krajského súdu žiada zrušiť s tým, že bude prepustený z väzby na slobodu a bude mu priznané finančné zadostučinenie 5 000 eur. Zároveň sťažovateľ požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti, vyjadrenia mestského súdu a rozhodnutí, ktoré si ústavný súd vyžiadal, vyplýva, že sťažovateľ je väzobne stíhaný pre zločin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Sťažovateľ bol vzatý do väzby 3. septembra 2025 z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Sťažovateľ doručil 23. decembra 2025 mestskému súdu žiadosť o prepustenie z väzby z 12. decembra 2025. Toho istého dňa bola mestskému súdu zo strany prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava II (ďalej len „prokurátor“) podaná obžaloba

vo veci sťažovateľa. Po výsluchu konanom 7. januára 2026 vyhlásil samosudca mestského súdu uznesenie, ktorým prijal písomný sľub sťažovateľa, nahradil väzbu dohľadom probačného a mediačného úradníka a prepustil ho z väzby na slobodu. Zároveň mu uložil primerané povinnosti a obmedzenia vrátane zákazu vycestovať počas trvania trestného stíhania, zákazu styku a kontaktu s poškodenou a zdržiavania sa v blízkosti jej obydľia, zákazu užívať akékoľvek omamné a psychotropné látky. Sťažovateľovi bola tiež nariadená kontrola uložených povinností a obmedzení technickými prostriedkami – zariadením na určenie polohy kontrolovanej osoby.

3. Proti uzneseniu mestského súdu podal prokurátor bezprostredne po vyhlásení uznesenia sťažnosť. Mestský súd predložil spis krajskému súdu 8. januára 2026. O sťažnosti prokurátora rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že prvostupňové rozhodnutie mestského súdu zrušil a sťažovateľa ponechal vo väzbe z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, písomný sľub neprijal a väzbu nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka.

4. Krajský súd sa stotožnil so záverom mestského súdu o pretrvávajúcom dôvode väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Skutočnosti, pre ktoré obava z pokračovania v trestnej činnosti sťažovateľom pretrváva, sú pokračovací charakter trestnej činnosti (od februára do septembra 2025), podozrenie z konfliktnosti, bezohľadnosti a agresivity u osoby sťažovateľa, 23 záznamov v registri trestov, dôvodné podozrenie, že sťažovateľ sa žalovaného trestného činu dopustil v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia v iných trestných veciach, podozrenie a zároveň pol roka po výkone posledného trestu odňatia slobody, sťažovateľ má organickú poruchu osobnosti s nízkou frustračnou toleranciou vedúcou k verbálnej a brachiálnej agresivite a v minulosti užíval pervitín.

5. Krajský súd však nesúhlasil s náhradou väzby inými inštitútmi, písomným sľubom sťažovateľa a dohľadom probačného a mediačného úradníka. Predpoklad mestského súdu, že u sťažovateľa možno dosiahnuť účel väzby jeho pobytom na slobode preto, že jednak je recidivistom iného druhu trestnej činnosti, a jednak, že by sa dal monitorovať jeho pohyb tak, aby sa k poškodenej fakticky nemohol priblížiť, nebol podľa krajského súdu správny. Nevzal totiž do úvahy osobu sťažovateľa, na ktorú už boli opakovane aplikované najprísnejšie výchovné prostriedky, teda nepodmienečný trest odňatia slobody, ktorý sa opakovane minul účinku, a to aj v prípade podmieneného trestu odňatia slobody za násilnú trestnú činnosť v závažnejšej forme, keď sa sťažovateľ dopustil fyzického násillia voči inému. Vzhľadom na masívne sklony obžalovaného nežiť riadny život bolo podľa krajského súdu vysoko pravdepodobné, že by porušoval povinnosti a obmedzenia, ktoré je možné uložiť v rámci nahradenia väzby probačným dohľadom, od čoho by ho zrejme neodradil ani jeho písomný sľub, ktorý nemožno považovať za skutočný morálny záväzok. Z týchto dôvodov sťažovateľa ponechal vo väzbe.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. V laicky formulovanej ústavnej sťažnosti sťažovateľ namieta neprimeranú dĺžku konania v súvislosti s jeho žiadosťou o prepustenie z väzby. Mestský súd predložil podľa sťažovateľa sťažnosť krajskému súdu „až po dlhom čase“, krajský súd „konal veľmi dlho“, a rovnako tak doručenie rozhodnutia trvalo neprimerane dlho.

7. Sťažovateľ tiež namieta skutočnosť, že prokurátor síce podal proti uzneseniu mestského súdu sťažnosť ihneď po jeho vyhlásení, avšak túto skutočnosť neodôvodnil do zápisnice. Zdôrazňuje, že prokurátor ani na výzvu krajského súdu svoju sťažnosť neodôvodnil, preto považuje napadnuté uznesenie za nezákonné. Sťažnosť prokurátora mala byť podľa jeho názoru zamietnutá ako neodôvodnená a nedôvodná.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Vzhľadom na absenciu právneho zastúpenia sťažovateľa a s tým súvisiacu žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom pristúpil ústavný súd k preskúmaniu toho, či ústavná sťažnosť nie je oneskorená, zjavne neopodstatnená, resp. či ústavný súd má právomoc ju preskúmať, keďže jednou z podmienok, ktorých splnenie je nevyhnutným predpokladom na to, aby ústavný súd mohol ustanoviť právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, je to, že nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

9. Z čl. 17 ods. 2 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru, ktorými sa zaručuje osobná sloboda, možno vyvodit' aj právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná (III. ÚS 7/00, II. ÚS 642/2017, I. ÚS 299/2019).

10. O väzbe musí súd rozhodnúť urýchlene. Lehota začína podaním návrhu alebo žiadosti a končí vydaním konečného rozhodnutia súdu, prípadne doručením tohto rozhodnutia, ak sa rozhodlo v neprítomnosti obvineného. Neexistuje nijaká pevne ustanovená lehota, v ktorej by súd musel rozhodnúť. Či sa rozhodlo urýchlene, sa posudzuje podľa okolností prípadu. Spravidla však požiadavke, aby súd bezodkladne rozhodol o zákonnosti väzby v zmysle čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru, nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Tejto požiadavke preto spravidla nemôže zodpovedať lehota konania presahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca a ani nečinnosť trvajúca týždne (III. ÚS 126/05, III. ÚS 216/07, III. ÚS 147/2011).

11. Z ústavnej sťažnosti a predloženého vyjadrenia mestského súdu vyplýva, že sťažovateľova žiadosť o prepustenie z väzby z 11. decembra 2025 bola mestskému súdu doručená 23. decembra 2025 a mestský súd o nej rozhodol uznesením zo 7. januára 2026. Krajskému súdu bola vec predložená na rozhodnutie 8. januára 2026 a o sťažnosti rozhodol uznesením z 15. januára 2026, ktoré bolo sťažovateľovi doručené 26. januára 2026.

12. Od predloženia žiadosti o prepustenie sťažovateľa z väzby na slobodu mestskému súdu 23. decembra 2025 až po predloženie spisu krajskému súdu 8. januára 2026 uplynulo celkom 16 dní. Krajský súd konal vo veci žiadosti o prepustenie z väzby celkom 18 dní.

13. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že doba rozhodovania o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby trvala v konaní na dvoch stupňoch celkom 34 dní. Celková doba rozhodovania je v súlade s požiadavkou na neodkladné rozhodnutie o väzbe, a to aj napriek tomu, že doručovanie uznesenia krajského súdu sťažovateľovi trvalo 11 dní, čo možno hodnotiť ako hraničnú dobu vo väzobnom konaní. Na základe uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že napadnutý postup mestského súdu a krajského súdu pri rozhodovaní o predmetnej sťažovateľovej žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu nevykazuje také ústavne relevantné

nedostatky, ktoré by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohli reálne viesť k vysloveniu porušenia označených práv sťažovateľa, a preto ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ako zjavne neopodstatnenú.

14. Námietku sťažovateľa, ktorý tvrdí, že krajský súd mal sťažnosť prokurátora zamietnuť ako nedôvodnú podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, pretože ju neodôvodnil, je potrebné odmietnuť. Možno prisvedčiť sťažovateľovi, že prokurátor podal sťažnosť proti uzneseniu mestského súdu ihneď po jeho vyhlásení a dodatočne ju neodôvodnil, a to ani na výzvu krajského súdu v priebehu rozhodovania o tejto sťažnosti.

15. Podľa § 72 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku sa rozhodnutím o väzbe rozumie rozhodnutie o vzatí alebo nevzatí obvineného do väzby; za rozhodnutie o nevzatí do väzby sa považuje aj rozhodnutie o ponechaní obvineného na slobode pri nahradení väzby. Zároveň prokurátor nemusí sťažnosť odôvodniť v prípade, že ju podáva proti uzneseniu o nevzatí obvineného do väzby (§ 189 ods. 3 Trestného poriadku). To bol aj prípad sťažovateľa, keďže prokurátor podal sťažnosť proti rozhodnutiu mestského súdu o ponechaní sťažovateľa na slobode za súčasného nahradenia väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka a prijatím písomného sľubu sťažovateľa. Prokurátor teda postupoval v súlade príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku a v tomto prípade nebol povinný sťažnosť odôvodňovať. Ústavný súd preto konštatuje, že krajský súd konal v sťažovateľovej veci správne, ak sťažnosť prokurátora nezamietol, ale zrušil uznesenie mestského súdu a vo veci rozhodol sám v zmysle § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku.

16. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím orgánu štátu (v danom prípade uznesením krajského súdu, pozn.) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu sťažovateľom označeného základného práva alebo slobody, a to buď pre deficit relevantnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základnými právami alebo slobodami, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (m. m. napr. I. ÚS 286/2023). So zreteľom na uvedené ústavný súd uvádza, že medzi uznesením krajského súdu a dôvodmi ústavnej sťažnosti chýba relevantná súvislosť. Preto ústavný súd pri predbežnom prerokovaní tejto časti ústavnej sťažnosti dospel k zisteniu, že uznesenie krajského súdu, ako aj postup, ktorý predchádzal jeho vydaniu, nesignalizujú možnosť porušenia sťažovateľom označených práv, z čoho vyplýva, že dôvodnosť zmienenej časti ústavnej sťažnosti nie je potrebné preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie. Preto ústavnú sťažnosť aj v tejto časti ústavný súd odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

17. K námietke porušenia čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 dohovoru ústavný súd uvádza, že tieto ustanovenia nemožno vo veci sťažovateľa aplikovať. Označené články dohovoru sa *ratione materiae* vzťahujú na rozhodovanie o vzatí do väzby (o prvotnom uvalení väzby). Keďže v danom prípade neskúmal rozhodnutie všeobecných súdov o prvotnom vzatí do väzby, námietku porušenia čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 dohovoru vyhodnotil v súlade so svojou rozhodovacou praxou ako zjavne neopodstatnenú (m. m. I. ÚS 161/2019, II. ÚS 105/2019, II. ÚS 314/2020, IV. ÚS 155/2024).

18. Podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde možno v konaní pred ústavným súdom ustanoviť fyzickej alebo právnickej osobe právneho zástupcu, ak taká osoba o to požiada, ak to odôvodňujú

jej majetkové pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom ustanoviť (I. ÚS 333/2020). V prípade ústavnej sťažnosti, pri ktorej je daný dôvod na jej odmietnutie, ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tak tomu je aj v sťažovateľovom prípade, preto ústavný súd dospel k záveru, že neboli splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom a žiadosti sťažovateľa podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde nevyhoveli.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. februára 2026

Peter Molnár
predseda senátu